

ÅREN MURHAT

S Viveca Sten

Kylmävävä kosto

SUOMENTANUT Virpi Vainikainen

WSOY

Viveca Sten

KYLMÄÄVÄ KOSTO

Suomentanut Virpi Vainikainen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

Botgöraren

© 2022 VIVECA STEN

FIRST PUBLISHED BY FORUM, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

SUOMENKIELINEN LAITOS © VIRPI VAINIKAINEN JA WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49460-8

PAINETTU EU:SSA

*Mischalle,
koko perheen karvakaverille*

Prologi

Siivoaja Aada Kuus on huoneen numero 633 kylpyhuoneessa Copperhill Mountain Lodge -hotellissa Åressa. Hän on juuri ripustanut kaksi isoa kylpypyyhettä paikoilleen, kun huoneen vieressä sijaitsevasta Silver-sviitistä kuuluu ääntä.

Voihkiko siellä joku?

Jotenkin pelokkaasti?

On myöhäinen ilta, yli keskiyön. Aada oli jo lopettelemassa työvuoroaan, kun hän muisti, että kuusi-kolme-kolmoseen, Silver-sviitin viereiseen huoneeseen, piti vielä viedä pyyhkeet. Asia oli hoidettava ennen kotiinlähtöä, seuraavat vieraat tulisivat heti aamulla.

Nyt Aada seisoo kuin kivettyneenä, katse kylpyhuoneen seinässä, jonka toisella puolella alkaa suuri sviitti.

Nainen kirkaisee, kovaa ja avuttomasti. Sitten joku matalaääninen kiroaa ja kuuluu vaimea tömähdys, vähän niin kuin lamppu kaatuisi lattialle.

Mitä siellä tapahtuu?

Kun alkaa kuulua vaikerointia, jokin Aadassa reagoi. Lamauttava kauhu ottaa ohjat, aivan niin kuin silloin kun isäpuoli oli päisään ja alkoi käytellä nyrkkejään, hakata äitiä niin että tuli verta.

Aada on taas seitsenvuotias.

Kauhu jyskyttää elimistössä. Veri hyytyy jääksi.

Aada kohtaa oman suunniltaan säikähtäneen katseensa peilissä pesualtaan yläpuolella. Nyt seinän takana on hiljaista, mutta Aada

on jähmettynyt puolustustilaan. Olkapäät ovat korvissa, olemus kumarassa. Hermot ihon pinnassa.

Hän hengittää haukkoen, suu auki. Pitäisikö mennä koputtamaan? Tai soittaa vastaanottoon?

Tehdä hälytys?

Ei hän osaa päättää, hän ei saa ilmaa. Happi jotenkin juuttuu kurkkuun, kieli liimautuu kitalakeen. Aivot käskevät tekemään yhtä, mutta kroppa haluaa vain piiloon. Et saa paljastaa, että olet täällä, päässä parkuu. Muuten sinunkin saattaa käydä huonosti.

Aada tuijottaa yhteen pisteeseen laattaseinässä, kunnes silmiä kirvelee.

Pakenemisen pakko kasvaa kuin lumivyöry ja on lopulta niin voimakas, että lihaksetkin tottelevat. Jalat täristen hän siirtyy eteiseen ja painaa mustaa ovenkahvaa.

Silloin hän näkee häivähdyksen miehestä.

Juuri kun hän on astumaisillaan ovesta.

Aada on saanut oven pikkuisen raolleen, käsi on vielä lukolla, mutta hän nytkähtää vaistomaisesti takaisin huoneeseen, kun Silver-sviitistä ryntää mies, kädessään jotain kiiltävää ja veristä.

Miehellä on musta hengityssuoja ja pipo syvällä otsalla, hänen kasvoistaan näkyy vain leimuavat silmät.

Vie sekunnin ennen kuin Aada nykäisee vaistomaisesti oven kiinni suojakseen.

Ajatukset myllertävät päässä, kun hän seisoo kuin halvaantuneena. Niin peloissaan, ettei pysty liikkumaan. Lopulta hän lysähtää polvilleen ja painaa kasvot käsiinsä. Koettaa hillitä oksennusrefleksiä samalla kun huojuu edestakaisin šokissa.

Silver-sviitissä on varmasti tapahtunut jotain kamalaa.

Mies oli yltä päältä veressä.

Jäikö se käytävään?

Tuleeko se tänne ja tekee hänellekin paha?

LAUANTAI 27. MAALISKUUTA 2021

I

Pimeä, hylätty hotellirakennus kohoaa vasten mustavalkoista, tunturikoivuista muodostuvaa taustaa. Ikkunat ovat likaiset, maalipinnat hilseilevät ja kivijalan juureen on kertynyt rojua.

Kuin missäkin jumalan selän takana.

Charlotte Wretlind ymmärtää, että Storlienin tunturihotellin pitäisi pelottaa häntä. Taivas on pilvinen ja iltapäivän valo harmaata, vaikka ollaan pääsiäisessä. Rakennuksia ympäröi kolikko usva.

Mutta Charlotte näkee jotain muuta. Häntä eivät nuhruisuus ja ränstynisyys liikuta, hän ei välitä siitä, kuinka aika tuntuu jättäneen koko paikasta. Hän näkee hotellin sellaisena kuin miltä se näytti loistonsa päivinä, kun hän oli lapsi ja hänen perheensä vietti täällä joululomia.

Kun hän oli pieni ja kihelmöi odotusta päästä varpaisiin.

Hän muistaa, kuinka juhlalliselta tuntui, kun yöjuna Tukholmasta saapui perille aatonaattona ja heitä oltiin asemalla vastassa hevosen ja reen kanssa. Kun he astuivat sisään, ja eleganttia aulaa koristi valtava joulukuusi, ja kattoon oli ripustettu kimallenuhoja.

Charlotte muistaa, miltä jouluaattona tuntui nousta uhkeita portaita ravintolaan. Kuinka äidin pitkän samettileningin helma pyyhkäisi joka askelmaa, kuinka kaunis äiti oli huulet punaisina ja tummat hiukset tupeerattuna.

Charlotten muistoissa Storlienin jouluja ympäröi vieläkin sadunomainen hohde. Vuosikausia hänen unelmansa on ollut

rakentaa tänne uusi ylellinen tunturihotelli, sellainen, josta isä aina puhui.

Nyt se tapahtuu.

Henryn puhuminen mukaan oli urakka, mutta nyt hänellä on kumppani, joka on valmis panostamaan hankkeeseen vielä puuttuvan pääoman. Vuosikymmenten ajan Charlotte on työskennellyt toisten ihmisten rahoitus- ja kiinteistöprojektien eteen; nyt on koittanut aika ryhtyä toteuttamaan omia suunnitelmia. Hän on 56-vuotias ja haluaa rakentaa jotain, josta hänet muistetaan.

Isä olisi ollut sanomattoman ylpeä, jos olisi ollut mukana.

Charlotte näkee jo silmissään uuden päärakennuksen, maise-
maikkunat, loisteliaan kylpyläsiiven. Kerros-pinta-ala moninker-
taistuu, hotelliin tulee ylellisiä sviittejä ja eksoottisia ravintoloita,
jotka tarjoavat korkeimman tason gastronomiaa.

Paikka herää uudestaan henkiin ja vieraita parveilee, aivan
niin kuin hänen lapsuudessaan. Kun hänen työnsä on valmis,
Storlienin tunturihotelli on kansainvälisten korkeimman tason ma-
joittujien ykkösvalinta. Arabialaisten ja kiinalaisten matkailijoiden
– Charlotte on alkanut jo luonnostella ruhtinaallista markkinointi-
suunnitelmaa, jolla maailman kerma houkutellaan tänne.

Hän hymyilee itsekseen ja palaa autolleen ajaakseen takaisin
Åreen. Hän on majoittunut Copperhill Mountain Lodgeen koko
pääsiäisviikoksi ja ajattelee töiden salliessa käydä vähän rinteessä-
kin. Storlienistä ajaa Åreen kolmessa vartissa.

Hän on valmistellut tätä niin kauan, unelmoinut vuosia. Suun-
nitellut ja istunut tapaamisissa tunteja laskematta. Vuoroin lie-
hakoinut, vuoroin uhkaillut saadakseen kaikki tarpeelliset luvat.
Maanantaina hänellä on viimeinen tärkeä tapaaminen kunnassa,
sen jälkeen kaikki palaset ovat paikoillaan. Sen jälkeen, kello seit-
semäntoista, järjestetään tiedotustilaisuus.

Kunnan edustaja, Bengt Hedin, on mukana. Henry lentää pai-
kalle hänkin. Charlotte rypistää otsaansa. Henrylle pitää soittaa
tänä iltana, hänet on pidettävä hyvällä tuulella.

Istahtaessaan ratin taakse hän ei voi olla katsomatta rinneessä kohoavaa rakennusta vielä kerran. Kunpa isä olisi ollut näkemässä hänen saavutuksensa. Mutta isä nukkui pois muutama vuosi sitten, ja äiti asuu hoitokodissa pitkälle dementoituneena.

Isää hän ei voi suorituksellaan enää ilahduttaa, vaikka hän on koko ikänsä koettanut osoittaa isälleen kelpaavansa. Mutta Filipille hän pääsee esittelemään suunnitelman, siitä hän iloitsee jo etukäteen. Rakkaalle pojalleen, joka on luvannut saapua Åreen ensi viikolla.

Hän odottaa tapaamista kaipausta täynnä.

Filip-kulta.

Hänhän tekee tätä myös Filipin vuoksi. Ainoan lapsensa, jonka hän on kasvattanut yksin, aina siitä asti kun erosi Matsista Filipin ollessa pieni.

Syvällä sisimmässään hän toivoo, että Filip jatkaisi hänen elämäntyötään, että he jossain vaiheessa työskentelisivät yhdessä. Onhan heillä ollut kahnausta Filipin kariutuneen koulunkäynnin takia, mutta hän toivoo, että muutama päivä yhteistä tunturilomaa saa heidät oikeille raiteille.

Hiljattain Filip on jättänyt taas yhdet opinnot kesken, tällä kertaa Teknillisessä korkeakoulussa. Uutinen järkytti ja suretti Charlottea. Pari viikkoa sitten heillä oli asiasta mittava riita, mistä Charlotte on nyt syvästi pahoillaan.

Sen jälkeen Filip on hädin tuskin vastannut hänen viestehinsä.

Äiti haluaisi vain tukea poikaansa, siinä kaikki, mutta hänen on sanomattoman vaikea ymmärtää, miksi poika ei näe tippakaan vaivaa.

Charlotten kädet lepäävät ohjauspyörällä.

Harmittaa katsoa, kuinka Filip tuhlaa potentiaaliaan. Poika on sekä älykäs että hoksaavainen, hän pystyisi vaikka mihin, jos vain suhtautuisi asioihin vakavasti. Siksi Charlotte ei voi olla

sanomatta mitään, kun poika vain pelailee tietokonepelejä yöt ja päivät.

Samalla hän kärsii heidän kiristyneistä väleistään. Charlotte ei ole ikinä kaihtanut konflikteja, mutta välirikko oman lapsen kanssa on aivan eri asia.

Filip on hänen kaikkensa, eikä hän kestä pojan hiljaista etäännymistä.

Kun Filip tulee Åreen, äidin on paikattava tilanne. Hän on valmistellut sovintoa jo kutsumalla mukaan Emilyn, Filipin suolaisen tyttöystävän, mutta omatunto kolkuttaa yhä.

Autossa alkaa olla kuuma, ja Charlotte säättää lämmitystä. Matkapuhelin, jonka hän on laskenut viereiselle istuimelle, ki-lahtaa. Kirjaimet loistavat hämärässä. Viesti Bengt Hediniltä, Åren kunnan kaavoitus- ja maankäyttölautakunnan puheenjohtajalta.

Maakaupasta täytyy keskustella. Oppositio kysynee. En tiedä, onko se toteutettavissa.

Charlotte onnistuu hillitsemään kiukkuisen huudahduksen. Hän on maksanut hyvin Hedinin tuesta. Nyt on liian myöhäistä ryhtyä peruuttelemaan, täytyyhän miehen se käsittää. Ei Hedin voi alkaa pyörtämään puheitaan pari päivää ennen projektin julkistusta.

Koko Storlien-hanke perustuu sille, että hän saa ostaa lisämaata. Tarvittavan tonttimaan varmistaminen on ollut monimutkainen työ, ja kunnan virkamiehet ovat koko ajan pistelleet kapuloita rattaisiin. Ensin vaadittiin, että vanha rakennus pitää saneerata, sitten eivät arkkitehdin uudet piirustukset kelvanneet. Kehtasivat nillittää, ettei rakennus sopisi Storlienin yleiseen ilmeeseen.

Kun lukemattomissa hedelmättömissä keskusteluissa kävi lopulta selväksi, ettei kunta jakanut hänen visioitaan, oli Charlotte todennut tarvitsevänsä epäsovinnaisempia keinoja varmistaakseen, että saisi tahtonsa läpi.

Hän kiinnittää huomionsa taas puhelimeen. Maanantaina paperit allekirjoitetaan, ja sen jälkeen Storlien-projektista kerrotaan medialle erityisessä tiedotustilaisuudessa.

Hedin ei todellakaan torppaa tätä viime hetkellä. Onhan Charlotte kirjannut tarkasti muistiin kaikki summat, joilla Hedinä on voideltu.

Vakuutukseksi itselleen siltä varalta, että miestä alkaa hirvittää.

Verkkaan hän kirjoittaa vastauksen, jota ei voi ymmärtää väärin.

Sinun ongelmasi, ei minun. Lehdistötilaisuus on maanantaina, nyt on liian myöhäistä perua.

Charlotte lähettää viestin. Saa luvan välttää. Hän laskee puhelimen ja on juuri saanut vaihteen päälle, kun puhelin ilmoittaa itsestään uudestaan.

Mitä se mies vielä tahtoo?

Nostaessaan puhelimen käteensä hän näkee, että viesti on tuntemattomasta numerosta.

Häivy täältä tai saat katua.

Charlotte huokaa väsyneesti.

Uhkausviesti ei ole ensimmäinen lajissaan sen jälkeen kun tieto hänen suunnitelmistaan alkoi levitä seudulla. Eikä varmaan jää viimeiseksi. Aina on vastarannankiiskiä, jotka inhoavat muutosta ja haluavat, että kaikki pysyy sellaisena kuin on aina ollut. Nyt ne ovat kuulemma perustaneet Facebookiin oikein ryhmän, jossa ihmiset meuhkaavat hänestä ja hotelliprojektista.

Pitää soittaa Stefanille viikonloppuna ja pyytää häntä hoitamaan asia. Stefan on Ruotsin taitavimpia lobbaajia, entinen maatalousministeri, jonka kontaktiverkosto tavoittaa yhteiskunnan joka tason. Entisen poliitikon etuja. Stefan on ollut projektissa mukana alusta asti ja tasoittanut rakennushankkeen tietä.

Ja osaahan mies muutakin kuin lobata.

Charlotte hymyilee ajatellessaan heidän viimeisintä yhteistä yötään. Nettetrollit hän kuittaa olankohautuksella ja ajaa sitten lumenpöpperöiselle tielle. Puhelin surahtaa taas, mutta Charlotte ei välitä.

Häntähän eivät hämäämiehet säikyttele.

SUNNUNTAI 28. MAALISKUUTA

Ravintola Vinbarenissa on täyttä, kun ylikonstaapeli Hanna Ahlander syö siellä varhaista illallista isosiskonsa Lydian kanssa. Kello on vähän yli seitsemän, ja he ovat juuri tilanneet jälkiruokaa ja kahvia. Kumpikin heistä on ennättänyt sairastaa lievän version koronataudista, muuten he tuskin olisivat uskaltaneet ulos syömään.

He istuvat pyöreässä pöydässä huoneen kauimmaisessa nurkassa. Muutaman metrin päässä pitkän baaritiskin takana baarimestari laittaa parhaillaan toisen seurueen kahvitarjotinta valmiiksi.

Lydia sipaisee vaaleat hiukset kasvoiltaan ja kohottaa lasiaan, jossa on italialaista ripassoa. Hänen vihkisormuksensa muhkea briljantti kimaltaa kynttilänvalossa. Lydia on menestyvä asianajaja, ja hänellä on valtavan kokoinen kakkostalo Sadelnissa, muutama kilometri Åren ulkopuolella. Sinne Hannakin pakeni edellisjouluna saatuaan samana päivänä sekä pakit avomieheltään Christianilta että potkut työpaikastaan Tukholman Citypolisenista.

Kymmenen vuotta vanhempi Lydia on aina ollut Hannan tuki ja turva. Nyt isosisko on tullut perheineen Åreen pääsiäislomalle, ja siskokset livahtivat viettämään hetken aikaa keskenään.

”Mitä töihin kuuluu?” Lydia kysyy ja hörppää viiniä. ”Viime ajat on varmaan ollut hiljaista.”

Hanna nyökkää. Talven mittaan hän on tutkinut lähinnä huumerikoksia ja paria kiristysjuttua. Yleensä hän viettää Åressa pari

päivää viikossa, muut ajat hän työskentelee Östersundissa. Hänen varsinainen työpisteensä on siellä, vakavien rikosten yksikössä, niin kuin hänen työparinsa Danielinkin.

Kuten aina, työparin ajatteleminen kouraisee syvältä.

Kuten aina, Hanna ei ole tietääkseen.

Parhaillaan Daniel on luultavasti kotona Idan ja pikku Alicen kanssa valmistamassa sunnuntaiateriaa. Niin kuin oikein onkin. Daniel on perheensä luona. Minne hän kuuluu.

Hanna ja Daniel ovat vain työkavereita, eivät mitään muuta.

Hanna pyyhkäisee suutaan lautasliinalla ja karkottaa luvattomat ajatukset mielestään. On kulunut yli vuosi siitä, kun hän tajusi tuntevansa tavallista syvemmin työpariaan kohtaan, ja joka ainoa päivä hän koettaa karkottaa tunteet mielestään.

Silloin he tutkivat yhdessä alppihiihtäjä Johan Anderssonin murhaa, ja heistä tuli hyvin läheiset.

Daniel on ollut tärkeä tuki kuluneen vuoden aikana. Yhä vieläkin Hanna saattaa heräillä öisin painajaisiin tapauksen traumaattisesta ratkaisusta. Kokemuksen työstäminen on ollut pitkä prosessi. Lopun elämäänsä hän kantaa syyllisyyttä siitä, ettei kyennyt puuttumaan asioihin ajoissa.

"Mikä hätänä?" Lydia sanoo.

Sisko huomaa tapansa mukaan pienetkin merkit. Mutta edes Lydia ei saa tietää Hannan tunteista.

Sisar katsoo häntä tutkivasti.

"Ei mikään", Hanna sanoo torjuvasti.

Onneksi tarjoilija tuo samassa heidän jälkiruokansa, ja Lydian huomio kiinnittyy muualle. Hanna käy kiinni omaan annokseensa, nekkumaisen kannen alle leivottuun, Marcona-manteleilla täydennettyyn omenapaistokseen, joka lepää kauniisti vaniljakastikepedillä. Lydia on valinnut punaisilla kirsikoilla ja marengilla tuunatun suklaamoussen.

"Miesasioitako?" Lydia sanoo. "Oletko tavannut jonkun uuden?"

Ei siinä kaikki, että isosisko oli henkisenä tukena silloin kun Christian dumpptasi Hannan noin vain. Viime vuonna Lydia huolehti myös siitä, että mies jakoi yhteisen asumisoikeusasunnon myynnistä saadut rahat Hannan kanssa.

Ilman sisartaan Hanna ei olisi saanut äyriäkään. Silloin hänellä ei olisi ollut varaa ostaa omaa asuntoa.

”Valitettavasti en”, Hanna mutisee suu täynnä ja lisää: ”Onpa hyvää jälkkäriä. Millainen sinun on?”

Lydia ei lankea Hannan yritykseen vaihtaa puheenaihetta.

”Vaikka Christian käyttäytyi kuin porsas, eivät kaikki miehet ole samanlaisia”, hän sanoo lempeästi.

Hanna näkee Danielin kasvot mielessään. Vihreänruskeat silmät, joiden katse voi sekunnissa muuttua lämpimästä vakavaksi, lyhyen punaruskean parran, posket, jotka elävät mukana miehen hymyillessä.

Daniel on saanut hänet kotoutumaan Åreen. He ajavat Östersundiin usein yhdessä, ja työmatkat ovat Hannalle yleensä viikon parhaita hetkiä.

Daniel ei ikinä pettäisi avovaimoaan eikä yrittäisi huijata tältä rahaa. Hän on täysin toista lajia kuin Christian. Parempi, hienompi ihminen.

Mutta varattu, Hanna muistuttaa itseään.

Musiikki kaikuu kovaäänisistä nyt kovempaa. Taustalla soirinakin yltyy.

”Sinun on aika jatkaa matkaa”, Lydia sanoo. ”Tutustua johonkuhun sellaiseen, joka oikeasti välittää sinusta.”

”Tiedän”, Hanna sanoo hiljaa. ”Kyllä minä tiedän.”

Hän vain ei tiedä, miten se tehdään.

Varsinkaan, kun ei hänen päähänsä mahdu muita kuin Daniel.

Hotellivieraita tungeksii Copperhill Mountain Lodgen vastaanotossa iltaseitsemältä, kun Paul Lehto on työvuorossa tiskin takana. Hän purkaa pitkää jonoa niin nopeasti kuin suinkin pystyy. Ihmisiä istuu sohvaryhmässä odottamassa, matkalaukkujen meri on levittäytynyt ympäri avaraa aulatilaa.

Paul on työskennellyt hotellissa vuosikausia, mutta tällaista päivää hän ei ole kokenut koskaan.

Hän pinnistelee pitääkseen ammattimaisen hymyn kasvoiltaan, vaikka stressi painaa päälle. Keski-Ruotsissa riehuneen lumimyrskyn takia kaikki Jämtlannin juna- ja lentoyhteydet ovat olleet rutkasti myöhässä, ja nyt kaikki pääsiäislomalaiset tuntuvat saapuneen yhtä aikaa.

Odottajien kärsivällisyys on vähissä. Ei auta, vaikka tuli räiskyy iloisesti jättikokoisessa avotakassa ja joka puolelle on aseteltu kynttilälyhtyjä ja herkuilla täytettyjä pääsiäismunia. Eikä auta sekään, että aulan väriskaala on poltettuine sävyineen ja kiiltävine kupariyksityiskohtineen tarkkaan suunniteltu luomaan juuri oikeanlaista tunnelmaa.

Ihmiset haluavat vain huoneisiinsa.

Ja he tarvitsevat myös syntipukin, johon purkaa tuskastumistaan.

Paul tuntee nahoissaan, kuinka ärtymys yltyy ihmisten ahautuessa tiskin eteen. Kukaan ei odota vuoroaan eikä osoita

minkäänlaista ymmärrystä. Ja kaikki seisovat aivan liian lähellä toisiaan, etäisyyden pitämisestä ei ole tietoaakaan.

Ei lumikaaos ole meidän syytämme, Paul haluaisi muistuttaa, mutta pitää kielensä kurissa. Sen sijaan hän hengittää syvään ja koettaa ajatella, kuinka hänen työvuoronsa päättyy pian ja hän pääsee eroon näistä poispilatuista nirppanokista. Mutta maskin kanssa on vaikea hengittää. Vierailta sellaista ei vaadita, mutta henkilökunnan tulee käyttää hengityssuojainta aina hotellin seinien sisäpuolella ollessaan.

"Ja kukahan oli seuraava", hän lausuu puoliääneen, katsomatta ketään silmiin.

Raamikas, ehkä kolmenkymmenenviiden ikäinen mies nousee ja astuu lähemmäs, kannoillaan hyvännäköinen blondi käsi kädessä parivuotiaan lapsen kanssa.

"Aavik", mies sanoo leuka tanassa. "Olemme odottaneet yli puoli tuntia."

Paul karsastaa miestä automaattisesti, mutta sipaisee tummat hiuksensa sivuun ja antaa katseensa pyyhkiä varausohjelmaa. Samaan aikaan hän näkee syrjäsilmillä, että joku toinenkin suuntaa tiskille.

Toinen tulija on noin viisikymmenvuotias nainen, joka liikkuu nopein, itsevarmoin askelin. Vaikka nainen on pukeutunut vapaa-ajan asuun, Paul näkee, että hänen laukkunsa on maksanut enemmän kuin mitä Paul saa palkkaa kuussa.

Paul tietää, kuka vieras on. Hänen nimensä on Charlotte Wretlind, ja hän on yöpynyt hotellissa monta kertaa viimeisen vuoden aikana. Hän asuu ylimmän kerroksen Silver Deluxe -sviitissä, yhdessä hotellin kalleimmista ja tyylikkäämmistä majoittumistiloista, jonka isot ikkunat antavat kolmeen ilman-suuntaan.

"Suokaa anteeksi", nainen sanoo kiukkuisesti muista vieraista välittämättä. "Olen yrittänyt soittaa housekeepingiin ainakin vartin, eikä sieltä vastata."

Åren hangilla menneisyyden varjot ovat pitkät

Bisnesnainen löytyy murhattuna ylellisen hotellin sviitistä. Åreen iskee paniikki. Poliisit Daniel Lindskog ja Hanna Ahlander saavat selville, että uhrilla oli yhteyksiä lähialueella sijaitsevaan kuuluisaan vuoristohotelliin. Uhri oli kaavailut parhaat päivänsä nähneen rakennuksen paikalle uutta luksushotellia, alan houkuttavinta helmeä. Ja nyt hänet on murhattu – miksi?

Kimuranttiin tutkintaan liittyy särkyneitä ihmissuhteita, ikäviä konflikteja ja tuskallisia lapsuusmuistoja. Tapauksen lisäksi työparilla on selvitettävää yksityiselämässään: Daniel on alkanut käydä terapiassa oppiakseen vihanhallintaa ihmissuhteissaan. Hannalla riittää haastetta omassa tunne-elämässään. Mitä he oppivat itsestään ja toisistaan pureutuessaan Åren idyllin synkkään menneisyyteen?

9 789510 494608

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49460-8